

mindre til Ære for *Kjærligheden*, end til Ære for Kjærligheden til *Arbejdet*. Hun lader ganske vist Kjærligheden til Børje drive Marianne ind i Arbejdet, men det bliver selve dette, som ubevidst, men sikkert, øver sin gjenfødende Indflydelse. Denne Bogens Understrøm have kun de færreste lagt tilstrækkelig Mærke til.

Samarbejde i Kjærlighed, det var Ernst Ahlgrens Opfattelse af Lykken i Ægteskabet. Og i denne Henseende var hun forud for Flertallet i sit Krav paa Omdannelse af Forholdene. Hun haabede, at meget af den gamle Romantik i Forholdet mellem Kjønne skulde vige Pladsen for et virkeligt Fællesskab i Stræben. Arbejdet skulde blive denne Omdanner af Ægteskabet.

„Jeg ønsker Dem“, skrev hun til en ung Forfatterinde før hendes Giftermaal, „en sund, stærk, indre Lykke, der kan taale baade det stygge og det prosaiske, og som dog trives, saa snart Solen skinner.“

Ernst Ahlgrens Tro paa Arbejdets Magt grænsede næsten til Overtro. „Du bliver sikkert lykkelig; thi Du elsker Arbejdet;“ „Du kan ikke være helt ulykkelig; thi Du har Kræfter til at arbejde“, — saadanne Ord ytrede hun ofte. Og der- som hun selv havde bevaret Arbejdskraften, havde hun ogsaa bevaret tilstrækkelig Livslyst til at kunne leve.

*

*

*

Dette nu antydede Grundtræk i Ernst Ahlgrens Karakter — hvis Udvikling længere frem i Tiden jeg i det ovenfor sagte har søgt at følge — ytrede sig paa en usædvanlig bestemt Maade allerede ved hendes Udtrædelse af Barneaarene. Hun vilde have et eget Arbejde, et Livsmaal. For tyve Aar siden var et saadant Ønske endnu meget usædvanligt hos unge Piger i velhavende Hjem. Foruden det medfødte Kunstneranlæg og den energiske Arbejdstrang var der ogsaa andre Forhold, som bidrog til saa tidlig at drage Ernst Ahlgrens Hu udad. Hun drømte ikke som andre unge Piger i deres „teens“ *) om Hjemmets og Kjærlighedens Lykke. Et Hjemms Glæde og Ro havde hun aldrig kjendt; selve Forældrekjærligheden var jo for hende bleven skæmmet af Spliden og af Dobbeltigheden. Kjærligheden troede hun, ikke vilde falde i hendes Lod. Hun var opdraget i den Tro, at hun var frastødende grim; hendes lange, tynde Skikkelse i de smagløse Dragter — i Barndommen halvt Dreng-, halvt Pigeklæder — var hende en bestandig Pine,

*) 9: Aarene fra 13 til 19 (thir-teen to nine-teen).